

6 Dalis, 20 skyrius

Šrila Indradjuma Svamis

Lapkričio 9 - 15, 2005

“Praeitis, dabartis ir ateitis”

Prieš išvykdamas iš Vrindavano į Vakarų, papasakojau Šri Prahladi, kad norėjau gauti įžymiosios Radžastano Dievybės Šri Nathadži daršaną. Dievybę ant Govardhano kalvos rado didis bhakta Madhavanedra Puris daugiau nei prieš 500 metų, prieš apsireišdant Viešpačiui Čaitanjai Mahaprabhu. Vėliau Dievybė buvo perkelta iš Vrindavano į Nathadvarą, netoli nuo dabartinio miesto Udaipuro.

“Būtų nuostabu, - pasakė Šri Prahladas. – O tuo pačiu galėtume aplankyti įžymų astrologą, gyvenantį kelios valandos gilyn į dykumą. Jį vadina Brighu, nes pranašauja ateitį pagal Brighu Samhitą”.

“Ar jis iš tiesų gali išpranašauti ateitį? – paklausiau.

“O taip, - atsakė Šri Prahladas. – Brighu Samhitos mokslas vis dar gyvas. Šri Prabhupada tai patvirtino. Dvapara jugos pabaigoje Brighu munis susirūpino, kad daugelis Kali jugos astrologų bus nekvalifikuoti, taigi jis užrašė kiekvieno horoskopą ir įtraukė praeitą, dabartinį ir kitą gyvenimus”.

“Šių horoskopų kopijos saugiau saugomos skirtingose Indijos vietose. Kai apsilankysite pas Brighu, pamatysite, kad Jūsų horoskope bus užrašyta, kad ateisite būtent tą dieną ir jis bus Jums perskaitytas”.

“Būtent tą dieną? – paklausiau.

“Ne tik tą dieną, bet būtent tą valandą”, - atsakė Šri Prahladas.

Nuėjau į savo kambarį ir “Vedabase” pradėjau naršyti po Šrilos Prabhupados knygas ir paskaitas. Ir savo nustebimui radau tokią citatą:

“Kaip galime suprasti praeitį, dabartį ir ateitį? Iš šastrų... Indijoje vis dar egzistuoja astrologiniai skaičiavimai, vadinami Brighu Samhita. Jei panagrinėsite Brighu Samhitą, ji iš karto jums papasakos apie jūsų praeitį, dabartį ir ateitį. Iš karto papasakos. Astrologijos mokslas yra toks tobulas. Kas jūs buvote praeitame gyvenime, kas esate šiame ir būsite kitame gyvenime. Galite sužinoti šiuos tris dalykus”.

[Šrila Prabhupada, Šrimad Bhagavatam paskaita Dalase, liepos 29, 1975]

Tą vakarą vėl susitikau su Šri Prahladu. „Žinai, - pasakiau, - manau, pasinaudosiu tavo pasiūlymu aplankyti Brighu“.

„Iš tiesų?“ – paklausė Šri Prahladas.

„Taip, - pasakiau, - įdomu būtų sužinoti, kokios galimybės atsiveria mūsų atsidavimo tarnystei ateinančiais metais“.

Po dviejų dienų Šri Prahlada, Bimal Prasad das, Druva das ir aš atvykome į Udaipurą. Įsikūrę, išvažiavome į vienos valandos kelionę taksi per kalvas į Nathadvaro kaimą, kuriame aplankėme Šri Nathadžį šventyklą. Joje buvo mažiau žmonių, nei prieš penkeris metus, kai aš lankiausi, taigi mes džiaugėmės nuostabiu daršanu.

Popietę nusisamdėme taksi ir išvažiavome gilyn į dykumą. Po keturių valandų pasiekėme seną, dulkėtą kaimelį, kuris buvo lyg pasaulio krašte.

„Kaip pagaliau mes rasime Brighu tokioje vietoje? – paklausiau. – Čia nėra kelio ženklų, o ką jau kalbėti apie namo numerius“.

„Vietiniai žmonės pažįsta jį“, - atsakė Šri Prahladas. Jis atidarė langą ir pravažiuojančios rikšos vairuotojo hindi kalba paklausė krypties.

„Brighu namas yra už dviejų gatvių, ant kampo“, - pasakė Šri Prahladas uždarydamas langą.

Kai pavažiavome toliau, pamačiau seną vyrą su dhočiu, stovintį ant slenksčio ir žiūrintį mūsų pusėn.

„Štai ta vieta“, - pasakė Šri Prahladas.

„Kaip gali būti tikras?“ – paklausiau.

„Kadangi Brighu laukia mūsų“, - atsakė jis.

„Laukia mūsų?“ – paklausiau.

„Taip, - pasakė jis. – Mūsų horoskope parašyta, kad mes atvyksime šį rytą“.

Šiurpuliukai nubėgo mano kūnu.

Sustojome priešais namą ir išlipome. Senukas priėjo mūsų pasveikinti.

„Atvykote kaip tik laiku“, - pasakė jis su šypsena.

Pažvelgiau į Šri Prahlađą. „Laiku?“ – paklausiau.

Šri Prahlađas mirktelėjo.

Senukas pasikvietė mus į savo namelį ir nusivedė į kambarį, apšviestą maža žibaline lempa. Ant sienų pamačiau šventųjų ir išminčių paveikslus ir paklausiau Šri Prahlađo apie patį ryškiausią paveikslą, vaizduojantį sadhu balta barzda, sėdintį su didele knyga ant kelių.

„Brighu munis“, - sušnibždėjo Šri Prahlađas.

„Prašau užrašyti savo gimimo vietą, datą ir valandą“, - pasakė man senukas.

Tada jis paėmė seną medinę dėžę ir ištraukė keletą lapų. Vieną padėjo priešais mane.

„Užsimerk, - pasakė jis, - ir uždėk savo rodomąjį pirštą ant vienos iš diagramų, nubraižytų lape“.

Akimirką sudvejojau, po to užsimerkiau ir uždėjau pirštą tiesiai ant lapo. Kai atsimerkiau, pamačiau, kad paliečiau vieną iš maždaug 20 apskritimų. Kiekvieno apskritimo viduryje buvo įvairūs ženklai ir kažkas panašaus į skaičius.

Senukas greitai paėmė popierių ir pažvelgė į laikrodį ant sienos. Tada paėmė mažą juodą lentelę ir kreidos, ir pradėjo rašyti įvairius skaičiavimus. Pasisukęs iš už nugaros išsitraukė audeklo gabalą, atrišo ir paieškojęs tarp kitos popierių šūsnies atsargiai išsitraukė vieną lapą.

Tada jis atsitiesė ir pradėjo skaityti iš seno popieriaus.

„Jūs gimėte Amerikoje“, - pasakė jis garsiai.

„Tai akivaizdu, - pagalvojau. - Aš tik ką tai užrašiau“.

„Jūsų tėvas mirė, kai Jums buvo 17, o motina – kai buvote 47“, - tęsė jis.

Pažvelgiau į jį su nuostaba.

„Jūs išvykote iš gimtinės kai buvote jaunas ir nuo to laiko keliavote po pasaulį vykdydamas guru misiją. Turite daugybę vietų, kuriose galite gyventi, tačiau niekur neapsistojate. Visuomet keliaujate. Buvote vedęs ir turite sūnų, bet palikote šeimą, kad taptumėte sanjasiu“.

Jis stabelėjo išsišiepdamas. „Jūs esate daug laimingesnis būdamas sanjasis, negu kai buvote vedęs“.

Jis vėl surimtėjo.

„Jūsų brolio buvo labai sunkus gyvenimas. Dabar jis gyvena su moterimi, bet nėra jos vedęs. Jis neatneš Jums jokios naudos, bet Jūs jam labai padėsite“.

Sėdėjau apstulbęs, spoksodamas į jį.

„Jūs kasdien kartojate Krišnos vardą, - pasakė jis, - ir taip pat garbinate savo Dievybes. Iki šiol parašėte nemažiau kaip penkias knygas ir parašysite dar daugiau“.

Neaiškiai išgirdau paskutinę sakinio dalį. „Dar daugiau?“ – paklausiau.

„Taip, - pasakė jis, - ir ką parašysite, bus išspausdinta dukart“.

„Išspausdinta dukart?“ – paklausiau aš.

Pažvelgiau į Šri Prahadą. Jis akimirką pagalvojo, o po to nusišypsojo. „Internetas, - pasakė jis, - siunčiate savo dienoraščio skyrius internetu, o metų pabaigoje jie išspausdinami kaip knyga“.

„Tai nuostabu“, - pasakiau aš.

„Jūsų sveikata dažniausiai gera, nes valgote paprastą maistą, - pasakė Brighu, - tačiau valgote per daug saldumynų“.

Jis pažvelgė į viršų. „Turite nustoti valgęs saldumynus“, - pasakė jis tvirtai.

„Jis čia ne tam, kad Jums pataikautų, - pasakė Šri Prahladas. – Jis tiesiog skaito, ką Brighu munis užrašė“.

„Turite atsargiai važinėti automobiliais, - pasakė Brighu. – Kartą Jus buvo partrenkęs automobilis ir vos neužmušė. Ar tai tiesa?“

„Taip, - pasakiau lėtai. – Tai tiesa. Pietų Afrikoje, 1992, mane partrenkė automobilis ir aš praleidau daug mėnesių lovoje, kol atsigavau“.

Jis grįžo prie skaitymo. „Jūsų patys vertingiausi dalykai buvo pavogti praeitais metais“, - tęsė jis.

Pasisukau į Šri Prahladą. „Manau, šįsyk jis suklydo“, - pasakiau. Šri Prahladas atrodė pavargęs nuo mano užsispyrimo. „Ar prisimenate, kaip 2004 birželį visą Jūsų Dievybių parafernalią Lenkijoje pavogė skustagalviai?“ – paklausė jis.

„O, tai tiesa“, - pasakiau.

Buvau įtikintas ir nuolankiai pasisukau klausytis daugiau.

Senukas pakėlė galvą, nustebeęs pažvelgė į mane ir vėl pasižiūrėjo į popieriaus lapą. „Prieš tūkstantį metų, - tarė jis, - buvote Karnatakos karalius. Buvote labai turtingas ir didžiąją dalį savo turto išdalijote ligoninėms, mokykloms ir šventykloms. Gyvenimo pabaigoje pasitraukėte į mišką.

Praeitame gyvenime turėjote dvi žmonas. To gyvenimo pabaigoje meldėtės: ‚Jei vėl gimsiu, nenoriu būti grihastha. Noriu būti sanjasis ir pašvęsti savo gyvenimą Dievui.‘ Taigi šį gyvenimą priėmėte sanjasą 29 metų. Teisingai?“

„Taip, pone, - atsakiau. – Teisingai“.

„Tai Jūsų praeities darbų ir troškimų rezultatas, - pasakė jis. – Šį gyvenimą gausite begalinę savo dvasinio mokytojo malonę. Kadangi pasirinkote bhakti kelią, daugiau nebegimsite. Gyvenimo pabaigoje būsite išvaduotas. Nugyvensite iki gilios senatvės ir mirsite natūralia mirtimi. Nemirsite nuo ilgai užsitęsios ligos“.

Pasisukau į Šri Prahladą. „Na, jei visa tai išsipildys, - pasakiau, - padarysiu viską, kad pasinaudočiau tokia laime tarnauti Viešpačiui“.

„Visi Jūsų draugai bus geri žmonės“, - tęsė Brighu.

„Tai dalis mano laimės“, - pasakiau Šri Prahladui su šypsena.

„Nuo šiol Jūsų turtai diena iš dienos didės, - pasakė Brighu. – Vėliau savo gyvenime pastatysite didžiulę Radha Krišnos šventyklą. Garbinimas bus labai prabangus. Jei valdžia bandys sukliudyti Jūsų pastangoms, nugalėsite ją. Toje pačioje vietoje pastatysite gošalą karvėms. Ten bus gurukula ir taip pat našlaičių prieglauda“.

Jis šypsojosi. „Daugybė vaikų ateis pas Jus“, - pasakė jis.

„Kaip aš tai įvykdysiu?“ – išsprūdo man.

Jis atidžiau pažvelgė į popierių. „Jūsų mokiniai padės Jums, - pasakė jis. – Jie surinks lėšas. Jie turės kažkokį importo eksporto verslą“.

Turėjau atrodyti kiek nustebęs.

„Brighu parašė!“ – pasakė jis griežtai.

„Vėliau taip pat dirbsite medicinos, Ajurvedos, srityje, - pasakė jis. – Gaminsite vaistus ir dalinsite juos žmonėms, ir jie taps sveiki. Senatvėje būsite tuo įžymus“.

Pažvelgiau į Šri Prahladą pakėlęs antakius.

Jis vėl pažiūrėjo į lapą ir pradėjo linkėti galva. „Pasakyta, kad išplėsite tarnystę keturiose šalyse, - pasakė jis. – Kokia dabartinė Jūsų tarnystė?“

„Rengiamo didelius festivalius Lenkijoje“, - atsakiau.

„Darysite tai ir kitose trijose šalyse“, - pabaigė jis.

„Kaip gi tai įvyks?“ – sušnibždėjau Šri Prahladui.

„Žvaigždės taip rodo, - pasakė Šri Prahladas. – Ir vieną dieną pamatysite, kaip tai įvyks“.

„Mes jau artėjame prie skaitymo pabaigos, - pasakė senukas. – Pasakyta, kad leisite laiką Vrindavane, Mathuroje. Ar žinote tą vietą?“

„Žinoma“, - atsakiau.

„Sulaukęs 66 metų Jūs tenai apsigyvensite ir kartosite šventus vardus. Nieko daugiau. Nerūpės, ar esate pavalgęs, ar ne. Laikas nuo laiko aplankysite kitas tarnystės vietas, bet visuomet grįšite atgal. Ar turite klausimų?“

Buvau apstulbintas jo tikslumo ir turėjau akimirką pagalvoti. „Kiek dar mano bendražygis Šri Prahladas ir aš būsime kartu?“ – paklausiau.

Jis pažvelgė į lapą. „Iki mirties, - pasakė jis. – Kartais jis išvyks atlikti kitos tarnystės. Parašyta horoskope, kad jūs keturiose ateisite per čaturdašį, pirmadienį, ir kad jūsų horoskopo skaitymas prasidės 2:00 dienos ir baigsis 3:00“.

Pamojau Šri Prahladui, kad jis pažvelgtų į lapą. Jis palinko ir rūpestingai perskaitė sanskritą. „Iš to, ką galiu suprasti, būtent taip ir parašyta“, - pasakė Šri Prahladas.

„Kuris kitas?“ – paklausė Brighu.

„Šri Prahlada, - pasakiau ir pasislinkau į šalį.

Po keturių valandų, kai visiems buvo perskaityti horoskopai, mes išėjome ir sulipome į taksi.

„Jis pasakė, kad mano dabartinė tarnystė išplis dar po tris šalis“, - pasakiau Šri Prahladui.

„Taip, - patvirtino Šri Prahladas, - būtent tai jis pasakė“.

„Sunku įsivaizduoti, - pasakiau uždarydamas taksi dureles. „Tai vasaros renginys. Nėra laiko rengti festivalių dviejose šalyse liepą ir rugpjūtį, o ką jau kalbėti apie keturias“.

Vrindavane aš niekam nepasakojau apie mūsų susitikimą su Brighu. Tai buvo per daug neįtikėtina. Buvau labai užsiėmęs paskutinės minutės pirkiniais festivaliams Lenkijoje, bet paskutinė dieną turguje mokinys pasisuko į mane. „Guru Maharadža, - paklausė jis, - kodėl vis užsakinėjate papildomus dalykus iš savo sąrašo? Ką su visu tuo darysite?“

„Na, mums gali to prireikti, - pasakiau. – Niekada nežinai. Galbūt vieną dieną surengsime festivalių programą kurioje nors kitoje šalyje, ne tik Lenkijoje“.

Mokinys pakėlė antakius. „Taip manote, Guru Maharadža?“ – paklausė jis.

Kitą dieną nuskridau į Varšuvą ir ten surengėme dviejų dienų susitikimą su Nandini dasi ir Džajatamu das apie mūsų vasaros festivalių turą Lenkijoje 2006. Tada išskridau į Buenos Aires. Mano dievo brolis Lokavardhana prabhu pakvietė mane atvykti į penktąjį kasmetinį Ratha Jatros festivalį.

Tai buvo mano pirmasis apsilankymas Argentinoje. Kai atvažiavau, Gunagrahi Maharadža pasitiko mane. Pakeliui į šventyklą jis papasakojo jatros istoriją. Jis buvo susijaudinęs, nes jie tuoj tuoj ruošėsi pasirašyti sutartį dėl naujos gražios šventyklos mieste.

„Jums čia patiks, - pasakė Maharadža. – Žmonės čia dorybingi ir minkštos širdies, o bhaktams patinka kirtanas“.

Nereikėjo ilgai laukti Maharadžo žodžių patvirtinimo. Kai atvykome į šventyklą, mane pasveikino palaiminga kirtano grupė ir nuvedė į altorinį, visą laiką dainuodami ir šokdami. Kirtanas tęsėsi altoriniame. „Iš tiesų, - pamaniau, - jiems patinka kirtanas“.

Po visko, savo kambaryje, paprašiau vieno iš vyresnių bhaktų papasakoti daugiau apie Argentinos jatrą. Kai jis kalbėjo, buvau sužavėtas, kiek daug galimybių čia skleisti Krišnos sąmonę. Tai labai skyrėsi nuo Lenkijos, kurioje valdžia nedraugiška mūsų judėjimui ir kurioje Romos katalikų Bažnyčia kelia mums nesibaigiančius sunkumus.

„Mes išlaikome žemės ūkio bendruomenę visai šalia miesto, - pasakė jis, - darome Food for Life (liet. „Maistas kūnui ir sielai“) programas, turime restoraną „Krišna“, rengiame kas savaitę harinamas Buenos Aires centre ir turime daugybę namahata centrų. Dabar planuojame jogos centrą ir seminarų programas mūsų naujoje šventykloje“.

„Panašu, kad jums trūksta tik vieno dalyko – keliaujančio festivalio programų“, - pasakiau aš.

Pratariau tai juokaudamas, bet kai tik žodžiai išsprūdo man iš lūpų, suvokiau, ką pasakiau. Bhaktas griebėsi pasiūlymo. „Taip, - pasakė jis, - būtent to mums reikia, Maharadža. Kodėl jums neatvykus čia ir nesurengus programų? Argentina yra tobula vieta festivaliams, o Jūs esate tinkamas žmogus juos rengti“.

Papurčiau galvą norėdamas sakyti ,ne.

„Vasara tęsiasi tik...“, - pradėjau sakyti.

„Maharadža, - pasakė jis, - Jūs turbūt pavargote nuo paros ritmo sutrikimų skraidydami per keletą laiko juostų. Kai Lenkijoje žiema, čia vasara“.

„Tai tiesa“, - atsakiau. Pagalvojau akimirka, įsivaizduodamas, kaip man reikės padvigubinti lėšų rinkimą, pradėti programą nuo nulio ir stengtis ją palaikyti.

„Bet prireiks daugelio metų, kol ją parengsime“, - pasakiau.

„Nereiks tiek laukti, - pasakė bhaktas. – Argentinoje yra bhaktas, Ekanath Gaura das, jis lankėsi jūsų festivaliuose Lenkijoje prieš dvejus metus. Dabar jis rengia panašias programas, bet daug mažesnes, Peru ir Bolivijoje. Esu įsitikinęs, kad jis sutiks dirbti su jumis organizuojant didelę

vasaros festivalių programą čia, Argentinoje“.

Jis ištiesė man popieriaus lapelį. „Štai jo elektroninio pašto adresas“, - pasakė jis.

Mane suintrigavo ši mintis. Prisitraukiau kompiuterį ir tuoj pat nusiunčiau Ekanath Gaurai el. laišką.

Po trisdešimties minučių jis atsakė. „Maharadža, - parašė jis, - kokią patirtį ar įkvėpimą aš turiu, viskas dėl Jūsų ir mano Guru Maharadžo. Nors studijavau festivalių rengimą universitete, visa mano praktinė patirtis atsirado stebint Jus. Ką galiu pasakyti? Esu pamalonintas Jūsų pasiūlymo. Šią vasarą esu įsipareigojęs surengti festivalį Ekvadore, taigi 2007 sausį padarykime festivalį Argentinoje“.

Pasitaręs su Gunagrahi Maharadžu, atsakiau į el. laišką. „Tai sutarta, - parašiau. – Prašau, atvyk čia kitą savaitę, ir mes aptarsime viską smulkiau“.

Išsiuntęs laišką, atsilošiau kėdėje. Viskas vyko taip greitai. Tik ką atvykau į Argentiną ir jau įsipareigojau rengti didžiulę festivalių programą.

Galva sukosi nuo paros ritmo surikimo nuskridus keletą laiko juostų reaktyviniu lėktuvu ir aš buvau išsekęs. Atsiprašiau ir atsiguliau pailsėti. Užsnūsdamas šypsojasi, prisiminęs Šri Prahlado žodžius: „Žvaigždės taip rodo, ir vieną dieną pamatysite, kaip viskas išsipildys“.

Rytą aptikau pokalbį ‚Vedabase‘:

Graham Hill: „Ar žvelgdami į save galime [suprasti], kokie mes buvome anksčiau?“

Prabhupada: „Taip. Yra Brighu Samhitos astrologiniai skaičiavimai. Galite sužinoti savo praeitą gyvenimą, dabartinį ir kitą gyvenimą. Tokia sistema, Brighu Samhita“.

[Šrila Prabhupada, pokalbis kambaryje su Graham Hill'u, rugpjūčio 26, 1973.
Londonas.]

Indradyumna.swami@pamho.net